

דאס ליד פונעם אויסגעהרגעטן יידישן פאלק

(אן אויסצוג)

יצחק קצנלסון

אַ, ווייז זיך מיר, מיין פּאַלק, באַווייז זיך, שטרעק די הענט,
ארום פון גריבער טיף און מיילדלאַנג און אַנגעפראַכט געדונט,
שינט אונטער שינט, מיט קאַלך באַגאַסן און פאַרברענט,
ארויף! ארויף! שטויגט פון דער אונטערשטער, דער טיפּסטער שינט!

קומט אלע פון טרעבלינקי, פון סאַוויבאַר, פון אַשווענטשים,
פון בעלזשיץ קומט, קומט פון פּאַנאַרי און פון נאַך, פון נאַך, פון נאַך!
מיט אינגן אויפגעריסן, פאַרגליווערט אַ געשרוי, אַ געוואַלד און אַן אַ שטנים.
פון זומפן קומט, פון בלאַטעס איינגעזונקען טיף, פון פוילן מאַך —

קומט געטריקנטע, צעמאַלענע, צעריבענע, קומט, שמעלט זיך אויס,
אין אַ קאַראַהאַר, אַ ראַד אַ גרויסן ארום מיר, איין גרויסע רייף —
זיידעס, באַבעס, טאַטעס, מאַמעס מיט די קינדערלעך אין שוים —
קומט ביינער יודישע פון פּראַשקעס, פון שטיקלעך זייף.

ווייזט זיך מיר, באַווייזט זיך אלע מיר, קומט אלע, קומט,
איך וויל איך אלע זעה, איך וויל איך אַנקוקן, איך וויל
אויף מיין פּאַלק, מיין אויסגעהרגעטן, אַ קוק טאַן שטוב, פאַרשטומט —
און איך וועל זינגען... יאַ... אַהער די האַרף — איך שפּיל!

